

dankbaar na bijzonder heftige strijd tegen leukemie

'IK MAAK ER SOWIESO WEL WAT VAN'

Zaterdag 5 oktober staat al weken rood omcirkeld in de agenda van Laura de Zwart. Het is de dag waarop ze na lang ziekteleed haar rentree als volleybalster gaat maken. Om 20.00 uur komt de middenaanvalster met haar club Sliedrecht Sport voor het eerst dit seizoen in actie in de Eredivisie-wedstrijd tegen Somas Activia.

„Ik kijk er zo ontzettend naar uit”, straalt De Zwart. „Juist toen ik niet meer kon volleyballen, merkte ik hoe erg ik van deze sport hou.”

De Zwart is dolblij en dankbaar dat ze bij Sliedrecht Sport haar rentree gaat maken. Ze heeft het duidelijk naar haar zin bij de Zuid-Hollandse club. Maar haar grote droom is om weer in het buitenland te spelen. Die droom kwam al eerder uit, maar na drie seizoenen gooide de diagnose kanker roet in het eten.

„Ooit hoop ik weer in het buitenland te spelen. Dat lijkt me echt geweldig. Maar ik probeer ook realistisch te blijven. Ik ben hard op weg om te herstellen, maar nog niet 100% de oude en de artsen kunnen ook geen garanties geven dat ik dat weer word. Maar ook als mijn buitenlandse droom niet uitkomt, ben ik gelukkig. Ik maak er sowieso wel wat van.”

Laura de Zwart kan na twee loodzware jaren weer lachen: „Het móést goedkomen. Ik ben nog zo jong, ik kon toch niet doodgaan?”

FOTO
RIAS IMMINK

lopen maart, een jaar na de transplantatie, kreeg ze het verlossende bericht. „Ik ben nu in complete remissie. Dat betekent dat de artsen in mijn beenmerg en bloed geen kanker meer zien.”

De Zwart was op bezoek bij een vriend in Italië toen ze zo'n zeven maanden geleden dat nieuws hoorde. „Ik had er veel vertrouwen in, omdat ik me goed voelde, maar toch was de opluchting heel groot. De bevestiging was zo fijn.”

Iedere twee maanden heeft ze nog een controle bij de hematoloog. Dat blijft uiteraard spannend. „Heel soms ben ik nog wel eens bang dat het terugkomt, want het is natuurlijk al een keer teruggekomen. Maar eigenlijk heb ik heel veel vertrouwen in de toekomst. Ik voel mijn lijf steeds sterker worden.”

De ziekte heeft De Zwart veranderd en gevormd tot de persoon die ze nu is. „Ik was altijd al een doorzetter, maar nu weet ik helemaal dat ik veel aankan. Ik kon mezelf niet in de steek laten en vertelde mezelf continu dat ik door moest.”

De afgelopen twee jaar waren een gigantische rollercoaster. „Soms denk ik nog steeds dat ik het in een soort waas heb beleefd. Pas de laatste tijd realiseer ik me écht dat het over mezelf gaat als ik dit verhaal vertel. Ik denk dat ik dat eerst heb willen wegstoppen, omdat het te pijnlijk was. Maar uiteindelijk heeft het me ook veel opgeleverd. Ik heb levenslessen geleerd die ik voor altijd bij me draag. Het klinkt misschien cliché, maar ik weet nu wat echt belangrijk is en maak me niet zo snel meer druk om onbenullige dingen. Natuurlijk had ik ze liever nog niet geleerd, of in ieder geval niet op zo'n manier, maar het zijn dankbare lessen.”

De Zwart benadrukt hoe blij ze is met alle liefde en steun die ze van haar familie en vrienden heeft gehad. „Of de band met mijn broer hechter is geworden? Zeker weten.” Lachend: „Als hij nu aan me vraagt of ik iets voor hem wil doen, zegt hij grappend dat het wel moet, omdat hij mijn leven heeft gered. Ik ben hem eeuwig dankbaar.”

situatie. Mijn leven stond plots stil, maar ik vond het vooral moeilijk om het verdriet van de mensen om me heen te zien.”

Thuis kreeg De Zwart koorts. Ze moest zich direct op de spoedeisende hulp melden en daar bleek dat er een bacterie in haar katheeter was gekomen. Het resulteerde in een bloedvergiftiging. „Mijn lichaam had helemaal geen kracht om daar tegen te vechten. Gelukkig sloeg de medicatie aan, maar het hakte er stevig in.”

Er was nauwelijks tijd om bij te komen, want in maart stond het volgende blok met chemokuren, bestralingen én een stamceltransplantatie op de planning. De emotie in De Zwart haar ogen is zicht-

baar als ze verder vertelt. „Mijn enige broer heeft eigenlijk mijn leven gered. Hoewel de kans minder dan 25% was, bleek Mark de perfecte match. Hij twijfelde geen seconde en heeft zijn stamcellen gedoneerd.”

Chemokuren, bestralingen én een stamceltransplantatie dus. Haar lichaam en geest kregen het héél zwaar te verduren en De Zwart vocht voor haar leven. „De chemo's kon ik nog wel aan, maar de bestralingen waren heel heftig. Toen ging het echt slecht. Ik kon niet meer eten, ik kon niet meer praten, eigenlijk kon ik niks. In mijn slokdarm en keel was alles ontstoken. Ik ging snel achteruit en ik lag aan de pijnpomp. Ik kon

alleen maar liggen en ademen. Ik ben weinig momenten echt bang geweest, omdat ik wist dat het me niet zou helpen, maar toen was wel het moment dat ik me sterk afvroeg of het wel goed zou komen. Ik hoorde de verpleegsters aan mijn bed zeggen: 'Hou vol meisje, hou vol.'”

De Zwart schraapt haar keel. „Maar het móést goedkomen. Ik ben nog zo jong, ik kon toch niet doodgaan? Die gedachte hield me op de been. Ik wilde niet in een negatieve spiraal komen, want dat kon ik er echt niet bij hebben.”

Die positiviteit heeft haar geholpen, want beetje bij beetje knapte De Zwart op. „Al werd ik van bepaalde medicijnen nog heel ziek.

Ik kon niet stoppen met overgeven, maar het niet slikken van die pillen was geen optie. Die medicijnen zorgden er namelijk voor dat de kans kleiner was dat mijn lichaam de stamcellen van mijn broer zou afstoten. Daarna kreeg ik trouwens ook nog een longembolie en longontsteking.”

Er is De Zwart dus weinig bespaard gebleven. Maar langzaam maar zeker krabbelde ze op uit het diepe dal. Uit de beenmergpuncties bleek bovendien bij iedere controle dat haar lichaam de stamcellen van haar broer goed had opgenomen. Dat was het beste nieuws dat De Zwart kon krijgen. Ze kon weer vooruit kijken en verder aan haar herstel werken. Afge-

'HOE MEER STAMCELDONOREN ER ZIJN, HOE BETER'

Laura de Zwart heeft letterlijk en figuurlijk aan den lijve ondervonden hoe belangrijk stamceldonatie is. Dankzij de stamcellen van haar broer, leeft de 25-jarige volleybalster nog. Ze hoopt dat veel meer mensen zich zullen aanmelden als donor.

„Het is een relatief makkelijke manier om iemands leven te redden. De hormoonspuiten die eraan voorafgaan, zijn natuurlijk niet heel fijn, maar daarna kun je door enkel je bloed te doneren een leven redden.”

De Zwart pleit voor veel meer

bekendheid voor deze vorm van donatie. „Totdat ik ziek werd, wist ik er weinig van af. Maar toen kwam het moment dat ik dit keihard nodig had om te overleven. Dan word je wel even met je neus op de feiten gedrukt. Ik had het geluk dat

mijn broer de perfecte match bleek, maar die mazzel heeft lang niet iedereen. Ik gun iedereen deze kans en daarom wil ik mensen oproepen om over stamceldonatie na te denken. Meld je aan, want je kan écht het verschil maken.”